

„DIVOKÉ INFERNO, OD NĚHOŽ SE NEODTRHNETE!“

Stephanie Garber, autorka bestselleru *Caraval*

JEĎ...
NEBO ZEMŘEŠ

VLÁDCI POPELA

SCOTT REINTGEN

VLÁDCI POPELA

Text copyright © 2020 by Scott Reintgen

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jolana Navrátilová, 2021

Cover © Sammy Yuen, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0881-9 (pdf)

Scott Reintgen

VLÁDCI POPELA

*Pro Reintgenovic kluky, kteří mě drtili
ve všech možných videobrách, sportech
a deskových hrách. Tím, kým jsem dnes,
jsem proto, že jste mě učili vždycky se
zase zvednout a příště se víc snažit.*

ČÁST PRVNÍ

BLESK

*Dějiny našeho lidu jsou psané ohromnými
výboji blesku. Sto nebo dvě stě let
je obloha klidná a v jeden památný
okamžik se náhle rozbouří. Přestože
zničí staré cesty, osvětlí nám nové.*

JEHO ZÁŘNOST
Z ŘEČI K PATRIOTŮM

ALCHYMISTKA

IMELDA

Farian mě vzbudí v naprosto nemožnou hodinu.

Přijde si sem jako domů, vytáhne mě z postele a začne mi natahovat boty. Svíčka v mém koutě zhasla, takže ani nevidím, který plášť mi hodil přes ramena a jakou čepici mi narazil na hlavu. Farian by řekl, že je to tak lepší. Podle něj si s módou tak úplně nerozumím a pořád mi hrozí tím, že mi vyhodí mé oblíbené oblečení. Je to jeden z našich sporných bodů.

Klopýtáme temnotou. Na gauči někdo spí. Asi strýc, ani nevím který, protože všichni chrápou stejně. Při chůzi se mi občas podaří odkopnout prázdnou láhev. Farian mi pevně drží ruku na zádech, dokud nedorazíme do svící ozářené kuchyně. Do dlaně mi vmáčkne hrnek s kávou, nechá mě vypít pár loků a pak mě vystrčí ze dveří.

V tuhle dobu by měla být tma, ale obloha je bez mraků a hvězdy se mohou předvést na působivém jevišti. Nad temnými štíty hor v dálce se srážejí soupeřící mlhoviny. Slyším, jak doktor Vass vysvětluje: *„Každé z těch světél je slunce. Ke každému slunci patří planety. Ke každé planetě měsíce. To vše je nekonečné...“*

Farian se ohlédne: „Už jsi vzhůru?“

„Nic ti neřeknu, dokud nevidím, jakou barvu máš dnes na sobě.“

Farian se zasměje. Není problém ho rozesmát, neodolá ani tomu nejloupežšímu vtipu, což ve vás vyvolá pocit, že jste mistr šprýmař. Můj nejlepší přítel a důvěrník si to dlouhými kroky rázuje přede mnou a vůbec není vidět, že trochu kulhá. Pod silnou paží má pytel plný kameramanského vybavení. Vždycky byl velký. Je čtvrtým synem ve farmářské rodině, a jeho tři starší bratři dokonce vyrostli ještě víc. Ale to proto, že Farian nevidí smysl života v kopání zavlažovacích kanálů. Když může, uteče před domácí rutinou, aby vylepšoval fotky a upravoval naše videa. Pokud mu to vydrží, rozhodně by měl jít studovat, jestli ho teda rodiče dřív nevydělí.

Nejsme jediní, kdo je vzhůru v tuhle hodinu. Rozletí se dveře Amájina baru a z nich mezi ranní stíny vyklouznou tři farmářští nádeníci. Chechtají se a zpívají „Popelový pochod“, ale s jiným textem. Když je mjíme, Farian si tu melodii začne broukat.

Dole na cestě kolem nás na štíhlých hřebcích procválá párek pošťáků. Oba na pozdrav ťuknou do krempy klobouku a vypadají při tom jako každý jiný jezdec, až na ty zlatem lemované rukavice a pytle plné dopisů uvázané u sedla. Na ranč dorazíme před rozbřeskem. Je tu temno a mrtvo, tak nějak zvláštně ticho. Hvězdy pomalu blednou.

„Zdá se, že je tu prázdno,“ řekne Farian. „Je tu jen Maršál.“

Mžouravě se rozhlížím, ale Farian měl odjakživa lepší oči. Já nevidím dál než za první řadu kůlů. Na tom tichu ale není nic zvláštního – je svátek. „Popeliáni se přece klaní jedině bohům,“ poznamenám.

Jen si odfrkne, ale nic neříká. Za to, že jsme vynechali Shromáždění, jsme to v posledních pár letech už mockrát pěkně schytali, ale oba víme, že příhodný čas k ježdění jindy nenajdeme. Maršál vlastní jediný ranč v okrsku, kde můžou jezdit Dividiáni. Před dvaceti lety vyhrál Dostih a za peníze z výhry si vybudoval ranč a koupil si vlastní stádo fénixů. Slíbil, že tam budou moct trénovat

nadějní dividiánští jezdcí, kteří si nemůžou dovolit vlastního koně. Tak jako on.

Byla to ohromná laskavost.

Dokud nezačaly docházet peníze. Tak je to vždycky. Zlato má najednou menší cenu, když je v kapsách Dividiánů. Nehledě na to, že dividiánští vlastníci půdy musí platit dvakrát vyšší daně. Před pár lety tak Maršál ranč otevřel několika méně významným popeliánským šlechticům. Nejdřív jim vyhradil jen pár dní v týdnu, ale netrvalo dlouho a už měl všechny časy rezervované. Ne že bych mu to vyčítala. Zlatáky vládnoucí třídy jsou tvrdá měna, kterou nejde dost dobře odmítnout.

„Tak co to bude dnes?“ zvědavě se na mě obrací Farian. „Něco nového?“

„Něco starého,“ odpovím mu s úsměvem. „Něco dávno zapomenutého.“

Vydáme se každý opačným směrem. Farian si jde promluvit s Maršálem. Rád by se starým šampionem natočil biografický dokument. Farian si ale vždycky počíná opatrně asi jako hrom. Což znamená, že ani necekne, dokud si není jistý, že už uhodil blesk. Nechám je vyjednávat a zamířím ke stájím.

I když se Maršál už taky zaprodal Popeliánům, marně byste v okolí hledali podobný ranč. Jako Dividiánka můžu na jeho fénixech jezdit zadarmo. A taky mi srazí půlku z ceny komponentů. Dokonce nás nechává zaplatit náklady tak, že si to na ranči částečně odpracujeme. Jsem si naprosto jistá, že lepší podmínky byste nenašli v celém Impériu, alespoň ne pro Dividiánku, jako jsem já.

Taky stáje má prvotřídní. Celé kamenné, s mírně zkosenou střechou a každých pár kroků osvětluje lampa. Obcházím je vnějším nádvořím, zleva občas zaslechnu, jak ve svých stáních podupávají koně, po pravé straně mívám sloupové arkády. Maršál ve stájích utopil většinu peněz ze své výhry. Lidi mu říkali, že dělá chybu,

ale kvalita tohohle zařízení je důvodem, proč mu na účet dál přší zlatáky z popeliánských kapes. Svoje koně si tu nechává ustájit sedmdesát rodin z města a další má na čekacím listě. Jsem jen ráda, že ve stejném duchu nevede celou farmu. Pořád má asi osm vlastních koní, a jestli o některých koních v životě můžu říct, že jsou tak trochu moji, jsou to tihle.

Na konci dvora jsou obrovská červená vrata. Zvednu obě závory a vši silou zatlačím. Škvírou ke mně pronikne temnota a taky celá škála pachů. Usměju se a vykročím směrem k nim. Moje ruce po paměti najdou lampu, za kterou zatáhnu. Žárovce nějakou dobu trvá, než místnost zateplí svým světlem. Během chvilky se ale rozzáří a já spatřím nekonečné řady bedniček se vzácným práškem. Tolik možností...

Z kapsy jezdecké bundy vytáhnu půlku utrženého divadelního plakátu. Pravý papír je moc drahý, ale člověk vždycky najde nějaký odpad nebo staré účty. Přísady načmárané na plakátě vepíšu do Maršálova inventárního formuláře. Celá se kroutím, když si všimnu, kolik chce za *popel nenarozených*.

„Sedmdesát legií. Chceš mě oškubat, Maršále?“

Po vteřině přemýšlení ale komponenty zapisuju. Víím, že dnešní video si na to nakonec vydělá. Doslova mě pálí, když musím používat *cokoliv* takhle drahého. Komponenty za tak vysokou cenu jsem si nevzala od toho loňského fiaska se zlatem. Ve dvou obězích jsem spálila sto padesát legií. Takovou chybu už neudělám.

Zaznamenám všechny komponenty a pak si vezmu pět dostihových zásobníků, které spojím dohromady. Maršálovy krychle jsou jen taková levnější verze, jsou asi čtvrtinové ve srovnání se standardní velikostí Dostihu, ale já se stejně chystám jen na jedno zrození.

Pár minut mi zabere, než najdu všechny komponenty, odměřím si zakoupenou dávku a připnu si kostky ke svému jezdeckému opasku. Když za sebou zavřu dveře, narazím venku na Maršála,

který si právě balí cigaretu. Vlasy už mu řídnou, ale pořád je nosí dlouhé a stažené do uzlu. Jeho jasně modré oči jsou tak překvapivě dividiánské, až máte pocit, jako byste se koukali přes oceán do minulosti vzdálené pět stovek let. Skoro vidím, jak naši předkové poprvé dorazili ke břehům Impéria a jejich oči planuly touhou.

Kývne na mě. „Imelda Beru,“ řekne. „Alchymistka.“

„Tohle jméno vybral Farian. Říká, že jestli se chceme dobře prodávat, musíme mít značku.“

Maršál poklepe na konec své cigarety. Neuspokojí ho to, a tak ji začne balit znovu.

„Je to chytrý kluk,“ pokračuje. „Díval jsem se na vaše poslední video. Vidělo ho dvanáct tisíc lidí, že?“

„Dost na to, abychom vám zaplatili, a taky na nový objektiv pro Fariana.“

„Divné časy,“ povídá Maršál. „Vydělávat tím, že lidi klikají na nějaký boxík.“

„Moderní doba má svoje kouzlo,“ odpovím. „A když je řeč o kouzlech, tak za chvíli vyjde slunce.“

Maršál se podívá ven a přikývne. „Sedmé stání. Tvůj popel už čeká.“

Poděkuju mu a zamířím tím směrem. Oba víme, že slunce se nad rančem neobjeví ještě dobrých dvacet minut, ale z povídání s Maršálem bývám poslední dobou nervózní. Je samá narážka. Trousí poznámky, které mě pěkně rozčilují. A s Farianem až příliš často probírají Dostih. Myslí si, že by mě letos mohli vybrat jako Kvalifikantku. Existuje zhruba stejná šance, že mě sežerou vlci, ale ani na jedno bych si nevsadila. Tehdy před lety Maršála taky vybrali, no a člověk zasažený bleskem si vždycky myslí, že se to stane znova.

Když otevřu sedmou stáj, najdu pečlivě uklizený popel v kovové bedně. Zvednu ho, opatrně přidržuju víko a vyrazím za Farianem.

Na sever i na jih od stájí se táhnou lány volné krajiny. Přestože mají pořádnou rozlohu, Farian si pomalu začíná stěžovat na to, že naše záběry začínají nudit. Ale stejně jako já moc dobře ví, že máme veliké štěstí, že můžeme točit tady. Najdu ho na jižním konci statku, jak se pokouší zdolat spodní větve Maršalovy osamělé vrby. Nešplhá rád, ale než k němu dorazím, už trůní patnáct stop nad zemí. Na okolních horách už se rýsuje nazlátlý svit. Zamračím se na něj.

„To sis dal takovou práci, abys natočil nové zrození Skaláka?“

Farian po mně vrhne zlostný pohled. „To myslíš vážně? Proč chceš zase dělat Skaláka?“

„Jen jsem tě zkoušela, Fariane,“ zazubím se na něho.

Mávne rukou a zasměje se, až málem pustí kameru. Oba zalapáme po dechu, ale znovu se začneme smát, když se mu ji v poslední chvíli podaří chytnout. Zavrtí hlavou, jako bych tu věc nechala spadnout já.

„Doufám, že pro mě máš něco hodně dobrého,“ řekne a začne si skrze větve prohlížet krajinu. „Podle mě tu bude perfektní světlo. Takhle vysoko budu mít skvělý úhel kamery, že jo? Myslím, že tam hodím nějaké prostřihy, teda pokud ti to dobře pojede.“

„Prostřihy,“ zopakuju. „To jsem ráda, že to slyším. Přesně to jsem chtěla navrhnout... prostřihy.“

Zamračí se. „Když ty mě...“

Ale když vidí, jak se tvářím, zmlkne. Tuhle hru už jsme hráli mockrát. On mluví jako učebnice – a já nakonec... ztratím koncentraci. To ho našťve, já se rozčílím.

„Ty točíš, já jedu. Prosté a jednoduché.“

„Bohové pod námi,“ řekne a znovu kontroluje světlo. „Ať už jsem na univerzitě. Rád bych s někým vedl seriózní konverzaci o montáži snímků a osvětlení.“

Usměju se na něj. „Myslela jsem, že jste o tom mluvili s doktorem Vassem.“

„Asi patnáct minut,“ pokrčí rameny Farian. „Na tohle on zrovna expert není.“

„Tak asi budeš muset jít na univerzitu.“

„To asi budu,“ řekne, ale jeho hlas zní dost pochybovačně.

Jeho rodina své děti na studia neposílá. Ani moje ne. Všichni strýcové, bratřenci a sestřenice jsou toho důkazem. Vzdělání je vyhrazeno Popeliánům a Dividiánům z města, kteří nemají hluboko do kapes. Tady na venkově nejspíš zdědíme živnost. Já ani Farian ale nechceme řemeslo, ke kterému nás od narození vedou. I kuře toho ví o farmaření víc než on. A já zase vím houby o tom, jak být okouzlující a najít si manžela. Rodiče už mi začali naznačovat, že do konce života nemůžu jen jezdit na cizích koních. Jednou nad tím snad pokrčí rameny a usoudí, že se všichni musíme na světě radovat z toho mála, co nám Popeliáni nechali.

Ale o svátcích – když Popeliáni vzývají své bohy – na nic z toho nemyslím. Vyrážím ven, abych pozdravila východ slunce a byla tím, kým *opravdu* jsem.

„Fariane, vše připraveno?“

Zapře si loket o stehno a mírně pootočí objektivem. Na jeho pokyn začnu sypat popel na zem. Je pořád ještě horký, takže ho nabírám rychle a rozprostírám v širokém pravidelném kruhu. Neuhýbám před žárem, aspoň ne od té doby, co si Farian před pár měsíci stěžoval, že jsem mu zkazila záběr. Jsem stejně zářivá a ohnivá jako stvoření, které se chystám vyvolat.

Když skončím, odepnu si zásobníky z opasku a odklopím jednotlivá víčka tak, aby Farian mohl dobře zaostřit na připravené komponenty. Východ slunce už se blíží. Zvednu oči a podívám se do kamery. Farian mě mnohokrát instruoval, jak kterou scénu hrát, ale já se před každým začátkem musím zhluboka vydýchat, i když jsme natočili už hodně filmů. Dává mi signál a já spustím.

„Dobré ráno!“ Věnuju kameře tajemný úsměv. „Mé jméno je Imelda Beru a také mi říkají Alchymistka. Nejdříve vám chci poděkovat za to, že nás sledujete. Pokud jste náhodou neviděli zrození Skaláka nebo Odvážné, odkazy najdete pod tímhle videem.“

„Dnes se budeme věnovat tématu starodávných zrození. Dnes už všichni dobře známe standardní vzkříšení. Ta už jsou únavná a začínají nás nudit. Stačí však obrátit pár stránek historických knih a vidíme, jak vynalézavá bývala zrození fénixů dřív. A protože možná nemáte čas procházet kodexy a svitky, udělala jsem domácí úkol za vás. Představím vám zrození, které jsem nazvala Pád důvěry.“

Farian se vykloní zpoza kamery a kroutí očima nad názvem, jež jsem zvolila. Musím potlačovat smích, když si kleknu a naberu pořádnou hrst prachu ze sarančat.

„Začnete vnějším kruhem ze sarančat,“ vysvětluju a prsty pomalu vysypávám kolem okraje předchozího kruhu tmavší hranici. „Kruh musí být neporušený. Chcete, aby sarančata hořela rychle a nepřerušovaně. Že jste to udělali správně, poznáte ze slabého nádechu pískového zbarvení, které se ukáže s východem slunce.“

„Dále: sádra a vápenec.“ Vyprázdním zásobníky na hromádku doprostřed svého kruhu popela a dvěma prsty je začnu pomalu promíchávat. „Musíte je lehce promíchat, ale neroztahujte je moc do plochy. Asi na tři prsty vysoko, to vám zaručí, že směs neshoří příliš rychle.“

Když ukážu poslední kostku, významně se zašklebím do kamery.

„A teď, co může být starobylejšího než popel nenarozených? Naši předkové žili v krutém světě. Každý měsíc se konaly krvavé oběti, krajem se toulali bohové. Popel nenarozených není zrovna nejlevnější složka na skladě, ale pokud chcete vyvolat tyto staré mocnosti, mít ho musíte. Udělejte další kruh.“ Naberu si hrst mrtvého popela. Studí tak, že mi vstávají chlupy na předloktí. „Nasypejte ho mezi

prášek ze sarančat a směs sádry a vápence. Udělejte silný kruh a hlavně – přidejte ho těsně před východem slunce.“

Ustoupím, ořu si ruce a ukážu na kameru.

„Což je asi... právě... teď!“

Planinou se rozleje sluneční světlo. O krok ustoupím a zaslechnu zřetelný výdech stvoření, které se probouzí k životu. Moje hromada popela ožívá. Vítr popel víří v rychlých otáčkách a pak jej zvedne, aby ho proměnil v kvílejšího prachového démona. Uprostřed všeho toho chaosu se začíná formovat můj fénix, nejprve jako temná nesouvislá hmota. Pozadí kouzelného růstu náhle prolomí sluneční paprsky s oslepující silou.

Zakryju si oči. Z bouře vystoupí nádherná postava. Farian nechá film běžet, ale já vím, že fénix je pořád příliš jasný na to, aby ho bylo vidět. Nemůžu na něj ani pohlédnout, musím neustále mrkat a oběma rukama si zakrývat oči. Kůň jako takový není až tak úžasný. Když světlo zbledne, vidím, že jde o Maršálovu šedivou skvrnitou klisnu s ocelově zbarvenou špičkou ocasu. Kdybyste ji postavili vedle popeliánského hřebce, řekli byste si, že to je skoro poník, ale na Farianových záběrech bude vypadat, že má nejmíň dvacet stop. A o zbytek se postará má alchymie.

„Naši předkové používali Pád důvěry ke skoku z útesů,“ řeknu a zvedám přitom hlas, abych překřičela fénixovo nepokojné ržání a dupání. „Já navrhuju začít padat tak z deseti nebo patnácti stop, ale mějte přitom na paměti, že je to nebezpečné zrození. I zkušení jezdci musí být opatrní.“

Farian nesaší tyhle vysvětlivky, podle něho jsou nudné. Ale já už vidím, jak si nějaké ucho zlomí vaz, a za vinu to budou dávat mně.

Co nejtíšeji se přiblížím k levému boku koně. Snažím se o klidný a trpělivý tón. Většina jezdců už má zavedené postupy. Jsou se svými koňmi při každé smrti a každém zrození. Krmí je stejným

jablkem, šeptají tatáž slovíčka. Ale tohle se týká spíš Popeliánů, kteří si můžou dovolit mít vlastní koně. Když se snažíte přesvědčit stvoření, jež jste neviděli několik měsíců, aby vám zase začalo věřit, je to mnohem těžší.

Klisna se pod mými doteky chvěje, ale když vedle ní stojím, zachovává klid. Za neustálého šeptání přes ni přetáhnu sedlo a co nejopatrněji zapínám přezky popruhů na obou stranách. Přesunu se k její hlavě, abych upravila uzdu. Farian se taky posune, protože bude natáčet z jiného úhlu. O tom, jak koni nasazovat sedlo a postroj, máme instruktážní video, takže tuhle část teď netočí. Naši diváci nás odebírají kvůli novým zrozením a taky samozřejmě kvůli Farianovu mistrovskému filmařskému umění.

„Pád důvěry?“ ptá se, když slézá z vrby. „Asi si budeme muset promluvit o tvých kreativních rozhodnutích.“

Jeho rýpnutí nechávám bez povšimnutí, protože vím, že klisna by takhle brzo po zrození mohla nasát vztek nebo nervozitu. Jen si jednou odfrkne a zase se uklidní.

„Co tahle směš vlastně dělá?“ vyzvídá Farian. „Nevšiml jsem si, že by na ní bylo něco zvláštního.“

„Prostě toč dál.“

Přesto má pravdu. Kobyla vypadá úplně obyčejně. Ale v tom spočívá krása alchymie fénixů: jsou jako eso schované v rukávu, jsou kouzelní, pokud víte, jak určitý trik použít. Se sedlem už jsem hotová, a tak se posunu a podívám se tomu drahouškovi do očí. Už není nervózní. Líbí se jí dotek mých rukou i můj hlas.

„Jdeme na to,“ řeknu a otočím se na Fariana. „Co říkáš, Lapačko?“

Farian stojí rozkročený za svou trojnožkou a ukazuje mi, abych to jméno zopakovala. No, není to zrovna vrchol kreativity. Tváří se našťavaně, že jsem s ním to jméno nezkonzultovala, ale pro fénixy jsou jména důležitá. Kdyby věděl, jaký kaskadérský kousek se chystám provést, chápal by, že pro tohoto koně se to jméno dokonale hodí.

„Tak fajn,“ zvednu hlas. „Na Lapačce si nevšimnete ničeho divného, dokud z ní nesekočím. Pojedu po támhletom náspu. Až budu ve vzduchu, sledujte obrazovku. A pěkně se za mě pomodlete, ať nám to vyjde.“

Jsem si jistá, že Farian teď úporně zírá do kamery a upravuje objektiv i stativ tak, aby získal dokonalý záběr náspu vpravo od nás. Čekám, až mi dá signál, a pak otočím Lapačku a předtím, než vyrazíme, se zpříma podívám do kamery. Obyčejný kůň by asi nejdřív potřeboval trochu rozeřhát, ale fénixové jsou zahřátí neustále a jsou okamžitě připravení vyrazit sprintem.

„Hou, hou! Jedem, holka!“

Patami ji popoženu a ona vystřelí vpřed. Nabírá rychlost a pokouší se přebrat mi kontrolu, ale já přitáhnu uzdu a pěkně se ujistím, že míří tam, kam chci jet já. Obě na několik sekund ochutnáme vítr a tryskem se ženeme plnou parou pryč od Fariana. Jakmile se dostaneme do rytmu, oklikou nás vedu zpět. Na Maršálově pastvině je hodně různých náspů, příkopů a propadlin. Pěkně si tam nacvičíte změnu profilu trasy nebo skok přes překážky. Násep, k němuž mířím, není o moc vyšší než Lapačka, ale pro to, co plánuju, je vysoký dost.

Když se blížíme k prvnímu zvedání, Farian na nás zaostří. Uvolním nohy z popruhů a začnu se v sedle zvedat a zároveň přitahuju uzdu. Lapačka při té změně trochu znervózní, ale terén vedle náspu se taky zvedá, takže nemá, kam by v panice utekla. Drží se zvolené trasy, zatímco já si klekám na kolena a pak si stoupnu. Jako socha se skrčím na jejím hřbetě a čekám na ten správný okamžik. Až dosáhneme vrcholu, bude nás mít Farian v přímém záběru.

Strach mizí a já se stávám součástí něčeho většího.

Pustím otěže a skočím doleva.

Nic než vzduch a zem pode mnou. Ten náhlý pád mi bere dech. Cítím, jak se mi svírá žaludek, když se otáčím ve vzduchu, roztahuju

a padám dolů k zemi. A ta se řítí směrem ke mně, aby mě spolkla. Což se ale nestane, protože pode mnou *se objeví* Lapačka.

V okamžiku se ocitla z náspu dole pod ním. Tvrdě přistanu na jejím hřbetě, málem vyklouznu ze sedla, ale rychle hmátnu po uzdě. Udržím se a ona spokojeně zařehtá. Farian vítězně zvedá ruku zařatou v pěst. Zaplavuje mě triumfální pocit a radost z toho, že tohle zrození vyšlo. Prudce zastavím přímo před ním a s divokým úsměvem se zahledím do kamery.

„Pád důvěry,“ řeknu a sotva popadám dech. „Tak tohle byl Pád důvěry.“

TÁHLORUKÝ

ADRIAN

Na stole leží šestnáct klobouků, jsou vyskládané před svými vlastníky.

Každý klobouk výmluvnější než slova na papíře. Jsou tady Maggie a Maggie, obě snajperky, se svými klobouky s černým a bílým okrajem. Trik je v tom, rozeznat je od sebe. Maggie s černým kloboukem je mírná jako beránek. Ta s bílým má v těle ďábla, který jí spoutal srdce. Vědět znamená přežít. Aspoň tohle mě táta naučil.

Vedle nich je Antonio Rowan. Vypadá, jako by si se svým kloboukem celé dopoledne čtál po strništi, aby ho pořádně zaprášil. Ten chlap je hotová legenda, vymluvil by vám díru do hlavy, ale taky dokáže zařídít, aby určití lidé mlčeli. Což dokazuje i teď. Právě vypráví příběh o správném času a místě.

Klobouk naproti němu je bez jediné skvrnky, stejně jako jeho majitelka. Gale Gusto na sobě nemá ani zrnko prachu. Divím se, jak se sem dostala, kolik ulic nechala vysmýčít, než souhlasila s tím, že ve svém dámském sedle dorazí do města na schůzku. Vůbec se neusmívá. Ovšem když jste tak bohatí jako ona, není mnoho lidí, na které se musíte tvářit mile.

Znám jejich jména, znám i jejich oblíbené drinky. Tohle jsou naši lidé, včetně těch největších mizerů. A samozřejmě je tu i táta. Jediný on mě v místnosti převyšuje i vsedě.

Jeho klobouk je hnědý a kolem hlavy má omotaný kožený pásek. Přímo uprostřed je trochu natržený, ale tuhle historku tady nikdo nezná. Krempa je na jedné straně mírně nadzvednutá, právě na téhle straně často zvědavě krčí obočí. Takhle to měl vždycky. Pořád se ptá. Když mi bylo pět, posadil si mě na klín a řekl, že kdo klade nejvíc otázek, dostane nejvíc odpovědí. Vědět znamená přežít. Od té doby už jsem nebyl tak tichý jako dřív.

„Dobře,“ řekne a tím slovem dá Antoniovu příběhu nový konec. Rowan zmlkne. A po něm i všichni ostatní. Táta položí ruku na klobouk před sebou. „Začneme?“

„Už je načase,“ odpoví mu Gale Gusto. „Musím ještě něco zařídit.“

Táta jí věnuje přímo reklamní úsměv. „To věřím, Gale. My ostatní také. Buďte vítáni, přátelé.“ To slovo trochu přehání, ale v jeho podání docela sedí. „Myslím, že ve vás tohle setkání vyvolává nemalou zvědavost. Generálové ve výslužbě, rovní magnáti, ostrostřelkyně. Dost zvláštní partička.“

„Asi tu porušujeme pár zákonů, nebo ne?“ zeptá se Starý Trent.

„Přinejmenším dva velmi specifické,“ odpoví táta. „Ale to nás trápit nemusí, pokud se tahle zpráva nedostane k těm nesprávným uším. Jsem si jistý, že to, o čem tu spolu budeme hovořit, neopustí tuhle místnost.“

To skupinu uklidní. Tátovo slovo platí po Obzoru za tu nejpevnější měnu. A přestože se všichni možná obávají, co tady dnes uslyší, stejně se celý život nemohli dočkat, až to někdo vysloví. Znovu se rozhlédnu kolem stolu a vím, že tohle jsou Děti vzpoury. Každý z nich v dětství slyšel historky o Zlatém Jonesovi a Divokých králících. Ale rodiče jim tyhle příběhy vyprávěli s tragickým nádechem.

Tak se to dělá, když prohrajete válku. Vyprávíte si historky u ohně a snažíte se co nejvíc šeptat.

Tátovi se nikdy nezamlouvalo být potichu. „Je čas, aby Obzor znovu povstal,“ prohlásí. „Válečného dluhu jsme se už zbavili. Lidi se mezitím dostatečně zotavili z Čistek. Jen Gale, Foresterovi a já máme dohromady tolik peněz, že dokážeme zmobilizovat nejmíň polovinu potřebného vojska. Státní pokladna taky pořádně ztěžkla, a to i navzdory popeliánským sankcím. Jsme mnohem mocnější, než jsme byli v době prvního Povstání.“

„Chceš vzpouru? A k čemu?“ ptá se Grayson po mé levici. „Máš pravdu. Obzor vzkvétá, ale děje se tak v době míru. Co bude, když začneme válčit? Kolik našich chlapců ztratíme v bitvách? Četl jsem o tom tématu poslední Paxonovu knihu...“

Pár lidí si odfrkne. Gale Gusto zakouří očima. Jen táta na to jméno nijak nezareaguje. Paxon je na jeho vkus moc liberální, ale stejně mi dává číst všechny jeho knihy. Vždycky je těžší porazit nepřítele, kterého neznáte. Knihu, již zmínil Grayson, jsem četl taky.

Velká iluze.

Paxon se v ní zabývá myšlenkou druhého Povstání a nevyhnutelné války, která by následovala mezi Obzorem a našimi současnými vládci: Popeliánským impériem. Do detailu v ní rozpitval ekonomiku. Upřímně se s ním nedá moc polemizovat. Jeho závěrem bylo, že druhá válka by uškodila všem.

„Jen říkám,“ pokračuje Grayson, „že každá válka má své důsledky.“

Na to táta přikývne. „To máš pravdu. Dobře vím, že všichni jsme si svého času důsledky války prožili. Myslím, že jsem víc jak rok jedl jen brambory. Naši rodiče se natáhli po slávě, ale nedokázali ji chytit. Tentokrát to bude jiné. Víš, taky jsem si tu Paxonovu knížku přečetl. S ekonomikou to podle něj dost zamává, že? Nemůžu říct, že bych měl toho chlapa rád, ale občas má docela zajímavé postřehy.“

Jenže v celém textu nezmiňuje jedno důležité slovo, Grayson. Jestli- pak víš které?“

Grayson se zamračí a zmlkne. Ostatní se nakloní tak, že málem strkají hlavy do talíře. Tahle dysfunkční rodinka se ráda dívá, když někoho ponižují, jenže nikdo z nich netuší, že si táta s Graysonem promluvil už pár měsíců před tímhle setkáním. Požádal ho, ať si pěkně zamaže boty blátem a statečně se jím nechá chvíli vláčet. Svou roli sehrál dobře. Teď je řada na mně.

„Svoboda,“ řeknu tak, aby v mém hlase zaslechli hluboké přesvědčení. Táta chtěl, abych se dnes zviditelnil, aby si mě zapamatovali. „Nemluví tam o svobodě.“

Táta přikývne. „Ani jednou.“

„Svoboda, ale za jakou cenu?“ namítne Grayson.

„Souhlasím.“ Táta reaguje rychle, všechno má nacvičené. „Svoboda je totiž nedocenitelná. Paxon tu myšlenku naprosto ignoroval, protože má příliš velkou váhu. Všichni víme, kolik stojí barel ropy, Grayson. Taky koně si koupíš za obvyklou cenu. Ale svobodu? Je příliš nebezpečné pokládat ji na misku vah. Paxon dobře věděl, že muži a ženy z Obzoru by zapálili každé ropné pole, jen kdyby se tím zbavili okovů, které jim nasadili Popeliáni. Už to trvá celá staletí. Naši předkové sem přišli po Dividiánské válce a žádali jedinou věc: svobodu. A právě to jediné dodnes nemáme.“

Antonio Rowan souhlasně poklepává do stolu, obě Maggie se zabíjácí zazubí, a dokonce i Gale Gusto trochu roztáhla rty v úsměvu. Starému Traskovi kouká válka z očí a taky ostatní generálové se tváří, jako by už zaslechli pochodující vojska. Tátovi se podařilo místnost ovládnout. Přáli si povstat – jen jim musel připomenout, že to lze.

„Jestli chcete válku, abyste si namastili kapsy, tak se vraťte domů,“ povídá. „Válka, kterou zahájíme, nás bude stát všechno. Svět v ní shoří. Jen musíme najít odvahu a přiložit pochodeň.“

„Věděla bych, čím ty pochodně namazat,“ kývne na něj Gale Gusto.

Místnost se otrásá smíchem, ale je jasné, že jsou pořád ještě na vázkách. Většina z nich si doma šeptala slova o vzpouře do svých šálků čaje, do talířů u oběda nebo v posteli. Táta dobře ví, že řeči tu nestačí. Snadněji uvěříte někomu, kdo může ztratit alespoň tolik, co vy.

„Adriane,“ řekne mi. „Stoupni si.“

Zvednu se. Většina z nich mě znala jako kluka, ale táta je chce překvapit tím, jaký muž ze mne vyrostl. Pro začátek si tedy stoupnu. Jsem nejmní o dlaň větší než kdokoliv z nich. Zdědil jsem široká ramena, ale paže a hrudník jsou mým dílem. Posledních pár let jsem strávil tím, že jsem svou sílu proměnil přímo v umělecké dílo. A to jim teď ukazuju. Takovýhle by mohl být celý Obzor.

Jsem nekonečnou možností.

„Adrian se chystá na jih,“ pokračuje táta. „Bude prvním Táhlorukým, který se po dvanácti letech zúčastní Dostihu. Když vyhraje, naši lidé se probudí. Povstanou do války. Můj syn připomene Popeliánům, kdo jsme a co dokážeme. Jejich svět se otře.“

Jejich pohledy sklouznou ode mě k němu, zdá se, že je dostatečně přesvědčil. Nikdo proti jeho plánu nic nenamítá, ani proti válce. Ale pořád je tu strach, pořád se může stát, že odsud dnes odejdou a do týdne je najdou s podřezaným hrdlem. Popeliáni už mnohokrát čelili vzpourám a vždycky je potlačili, krvavě a nemilosrdně.

Naštěstí jsme si pro ně nachystali ještě jedno divadýlko.

Z pochvy ve svém opasku vytáhnu meč, udělám dva kroky a máchnu jím. Ostří se zaleskne ve stříbrném oblouku a zastaví se jen palec od krku Milé Maggie. Všichni se v údivu nadechnou. Druhá Maggie si stoupne, zvedne pistoli k mému spánku a probodává mě zuřivým pohledem.

„Míříš nesprávným směrem,“ řekne jí táta. „Milá Maggie vynášela tajemství do Impéria. Dělá popeliánskou informatorku už od toho incidentu ve Vivinii. Vždycky jsem si říkal, jak to, že vás po té strašlivé expedici nezatkli.“

Zlá Maggie mi pořád drží pistoli u spánku, tak blízko, že cítím vůni nabitého prachu. Ale učili mě neukazovat slabost. Ostří mého meče se tak pořád vznáší nad flekatým krkem Milé Maggie.

Po pár vteřinách se zvedne táta, kterého takový projev nedůvěry rozčiluje.

„Pokud v té zradě nejedeš s ní,“ řekne, „tak odlož zbraň.“

„Táhni k čertu. To by ona neudělala,“ procedí mezi zuby Zlá Maggie.

„Ale ano, taky to udělala,“ odpoví táta. „Odlož zbraň.“

„Má pravdu.“ Milá Maggie složí kohokoliv ze sta kroků, ale je příliš čestná na to, aby lhala. „Popeliáni mě dostali. Měla jsem ti to říct, Mags, ale myslela jsem si, že takhle to bude lepší. Dala jsem jim jen pár poznámek. Nebyly to nijak zvláštní informace.“

Napětí trvá ještě několik vteřin. Zlá Maggie zasténá, nepochybně se cítí podvedená, a pak skloní svou pistoli. Můj pohled se jen na okamžik stočí k ní, ale to stačí Milé Maggie, aby vytáhla nůž. Od jejího boku vystřelí k mému břichu, ale já jsem rychlejší. Rukojetí meče prudce máchnu dolů a praštím ji do zápěstí.

Pustí nůž. Zvednu loket a udeřím. Po té ráně se zakymácí a padá na zem. Než stačí pomyslet na svůj nůž, nad krkem jí znovu držím svůj meč. Ani se nehne, jen hrudník se jí zvedá a v doširoka otevřených očích se jí zračí porážka.

„Stejně nás mátl, že jste byly dvě,“ poznamená táta. „Odvedte ji.“

Antonio Rowan sklouzne ze židle. Zlá Maggie pořád ještě soptí, zlobí se na celý svět, ale její pistole už je zpátky v pouzdře u pasu a svůj vztek na mě si vylévá na opěradle židle. Když zrádkyni

odvádějí, schovám svůj meč do pochvy. Táta jen přikývne na souhlas a pak se otočí do místnosti plné vzbouřenců a vojevůdců.

Nasadí si klobouk na hlavu a lehce se usměje.

„Tak fajn,“ prohlásí. „Kdo půjde do války?“

FAVORITKA

PIPPA

Ještě jednou zmáčkneš tlačítko Přehrát znovu. Stylisté ti aranžují kadeře a rozčilují se nad tvým make-upem, ale ty soustředěně zíráš na obrazovku a je ti to úplně jedno. Chaty dnes odpoledne neustále blikají. Všichni známi a snad i jejich matky sdílejí to Alchymistčino video. Není těžké pochopit, proč jsou jím tak posedlí. Sleduješ, jak ta holka skáče ze hřbetu koně. Vznáší se vzduchem jako tanečnice. Kůň zmizí z náspu a objeví se pod ní. Ona se po dopadu udrží v sedle, a bohové, je z toho taky pěkně *v šoku*, a pak se jako přiblblá zakření do kamery.

Tohle na Dividiánku vůbec není špatné, říkáš si. Pohledem do rohu obrazovky zjistíš, že to video už viděly dva miliony lidí. Klip, v němž tančíš na pláži, měl minulý týden dvojnásobný počet zhlédnutí, ale stejně. Na Dividiánku to není špatné.

„Za dvacet vteřin na scénu,“ oznamuje Zéta.

Přikývneš a stylisté zmizí v zákulisním labyrintu. Máš ráda to tiché přítomí, ale ještě víc miluješ ten chaotický jas. Když vstoupíš na scénu, rozsvítí se tisíce kamer. Zasuneš si kadeř tmavých vlasů za ucho, protože víš, že se dívá Bravos, který tyhle jemné projevy kontroly miluje. Necháš zazářit svůj komerční úsměv a mediální

osazenstvo omdlévá. Z kovově lesklých figurín v křeslech obecenstva zaznívá automatický aplaus.

Život tě připravil na pobyt na scéně. Víš, jak držet oční kontakt, vzpřímená záda a nohu přes nohu. Designérská aukce skončila asi hodinu před rozhovorem. Na tvém osobním účtu přistálo sedmdesát tisíc legií od nějaké méně známé značky za to, že v živém přenosu budeš mít na sobě jejich bundu. Má hrozně bizarní stříbrná poutka na knoflíky a retro límeček. Tvůj styl to není, ale video proletí Chaty a zanedlouho bude ta bunda viset ve všech výkladech Promenádní avenue. Menší oběť za účelem zisku nemůže škodit.

Rozsvítí se světla domácností a ty se poprvé podíváš na publikum. Lidi ještě stále přihazují v aukci o nejlepší místa, takže se tváře a oblečení v řadách vzdálených křišťálových figurín pořád mění. O místa v první řadě se dnes svádí obzvlášť lýtý boj. Sleduješ měnění se tváře. Vousaté muže nahrazují plešaté ženy, slavní stylisté přebíjejí politické celebrity. A všichni touží ochutnat *tebe*.

Na hodinách nad hlavou odtikávají červené číslice. Až padne nula, skončí aukce a začne interview. Pouze zadní řada je vůči veřejným půtkám imunní. Slíbila sis, že se tam před rozhovorem nebudeš dívat, že jako dospělá to zvládneš sama, ale nemůžeš si pomoci. Pořád je potřebuješ.

Otec a Matka sedí na svých obvyklých místech, vzadu vlevo. Otec má vlasy sčesané do tradičního uzlu. Je to hodně staromódní, ale na něm to vypadá tak nějak klasicky. Víš, že většina mužů, kteří někdy vyhráli Dostih, postupem času přibere na váze. Patnáct let tréninku vystřídá dalších patnáct let banketů a přehlídek. Ale tvůj Otec ne. Stejně jako jeho účes a uniforma, i on naprosto vzdoruje času. Nese si v sobě něco lepšího, něco, co ani léta nedokážou smýt.

Vedle něj sedí tvá Matka. Její proslulá špičatá brada a ostražitý pohled. Když zvítězila v Dostihu, ženy si prý platily ilegální plastické operace, aby se trochu připodobnily slavné Pramě. Vládním úřadům

dalo tolik práce odvětví regulovat, že radši místo toho změnilý zákon. Tři roky po sobě obsadila tvá Matka místo „nejžádanější svobodné ženy v celé Furií“ v časopise *Aktivní dívka*.

A pak si vzala tvého Otce.

Dokonalý pár.

A tobě zbylo jediný: následovat je v jejich dokonalých stopách.

Červené číslice mizí. Zvedneš bradu a otočíš se, neboť průsvitná figurína v křesle naproti tobě se začíná zbarvovat. Modrý oblek s růžovými knoflíky. Maxim, známý génius zábavy, si robotickou rukou prohrábne svůj dokonalý účes a věnuje úsměv kamerám.

„Vítejte *zpět* a dnes *živě* v našem seriálu věnovaném letošnému Dostihu. Ovšem někteří z vás by mohli tvrdit, že teprve *ted'* je to ten pravý začátek, neboť se dostáváme k rozhovoru, na který *každý* ve Furií netrpělivě čeká. Bohové s námi, Pippo, vypadáš úchvatně.“

Jeden úsměv směrem k publiku, druhý k Maximovi, připravená odpověď.

„To jen díky designérům Mediálního centra a neuvěřitelným umělkyním make-upu, které nám Věčný rozlet posílá před každým rozhovorem. Co bych si bez nich počala? Koneckonců, to ony inspirovaly můj slogan. Pamatuješ si ho, Maxime?“

Moderátor se usměje. „Vážně si nejsem jistý, že bych *nějaký* slogan zaslechl.“

Nevěřící pohled, mrknutí do publika, široký úsměv.

„Vážně? A to jsem si myslela, že ty znáš úplně všechno.“ Další široký úsměv. „Podívejme se, jestli ho znají mí skuteční fanoušci: *Absolutně* věřím ve štěstí. Vlastně, čím víc makám...“

Zvednout obočí, abys publiku dala signál.

„Tím víc ho mám!“ odpovídají sborovým pokřikem.

Maxim tleská a usmívá se. Tvoje publicistka ten citát našla v bohy zapomenuté knihovně někde na severu. Tým několik hodin procházel různé slogany, než vybrali tenhle. Víš, že v nejbližších

týdnech budou vyřizovat objednávky na tvá designová třpytivá trička s tímhle sloganem. Otec ti říkal, že by ses měla víc soustředit na trénink než na obchod, ale ty ses vždycky dokázala dobře pohybovat v obou světech.

„Pippo,“ řekne Maxim a jakoby tajněkářsky se k tobě nakloní. „Upřímně řečeno, loňský Dostih tak trochu zastínila informace, že o rok později se budeš moct účastnit ty. Což neznamená, že by nás to nebavilo, ale když se blížíme k letošnímu ročníku, zažíváme hotovou *extázi*. Všechny nás nesmírně potěšilo, když jsi své jméno ohlásila hned v prvním roce možné kvalifikace. Nikdo tě neodrazoval?“

Pobavení, zavrtění hlavou, pevný hlas.

„Vůbec ne, Maxime. Můj Otec mi sice v minulosti říkal, abych byla opatrná, ale když mě viděl na tréninku a na amatérském okruhu, ztratil veškeré obavy. Je naprosto jasné, že jsem připravená. Jako dcera dvou bývalých šampionů to mám v krvi. Nepřišla jsem proto, abych vás bavila a usmívala se na kameru, Maxime. Přišla jsem zvítězit.“

„Ostrá jako její Matka a ohnivá jako její Otec!“ Maxim se zahledí do publika. „Jsem rád, že jsi výzvu přijala. Na tohle jsme se těšili, a to tak, že právě padl rekord v počtu diváckých dotazů! Pippo, jsi připravená odpovídat na to, co tvé fanoušky nejvíce zajímá?“

Jemný úsměv, bravé mrknutí. „Jistě, Maxime.“

„Tak dobře, jdeme na to!“

Figurína moderátora zabliká. Zmizí Maximova kravata a namísto něj se objeví žena s jasně červeným šátkem a hranatými obroučkami brýlí. První volající otřesně vypískne a na židli se štěstím celá tetelí. Usměje se.

„To jsi vážně ty! Ty! Tady! Přímo přede mnou!“

Ještě víc roztáhneš pusku do úsměvu. „Pippa, k tvým službám.“

„No, prostě se tě musím zeptat, co se stalo s Bravosem.“

Ukaž kraťáounké rozladění vystřídané pobaveným výrazem. Odpověz otázkou.

„Čekala jsem, že na něj dojde. Co přesně chceš vědět o Bravosovi?“

Pořád držíš úsměv ostrý jako břitva. Před pouhými dvěma dny jste s Bravosem sehráli malé představení pro hosty u večeře. On ti v něčem odporoval. Tys řekla, že má nudnou kravatu. A Chaty byly okamžitě plné klepů o nejoblíbenějším páru Furie. Copak se *opravdu* rozcházejí?

„No,“ pokračuje fanyynka, „já vás sleduju na Chatech od samého začátku! Jste tak sexy, tak nabití, a prostě... nevím, jste *skvělí*. Ale kolují zprávy, že je konec. Řekni, že to není pravda.“

„Je to pravda.“ Všichni lidé v publiku sáhnou po tlačítku úžasu. Místnost se zaplní robotickým smutkem. Trpělivě vyčkáš, až reakce uvadne, a teprve pak pokračuješ. „S Bravosem jsme si hodně užili. Ale za pár týdnů se z nás stanou rivalové. A kdokoli, kdo stojí mezi mnou a cílovou páskou, nemůže být ničím jiným než soupeřem.“

Dobře víš, že ta slova pocházejí z Otcova prvního rozhovoru. Tvůj PR tým usoudil, že jsi v očích ostatních soutěžících působila málo drsně a že potřebuješ ukázat určitou razanci, jako měl tvůj Otec. Vypadat větší a nezdolnější. Bylo snazší ty výhrůžky poskládat z Otcových slov.

Fanoušci přikyvuji na důkaz sympatie a moderátorská figurína opět zhasne. V rychlém sledu jí probíhá loterie tváří a obleků, až se z podivného úhlu ukáže tvář nějakého hubeňoura s tmavým obočím. Usměješ se a jemu se oči rozšíří překvapením.

„Ó, bohové.“

„Většinu času pouhá smrtelnice,“ zasměješ se. „Na co se chceš zeptat?“

Než promluví, několikrát zamrká. „Zajímá mě, jak trénuješ. Na Chatech se objevilo, že jsi minulý týden strávila v Zátoce a předtím jsi byla na Slunečných ostrovech. Ostatní soutěžící každý den zveřejňují video z tréninku. Vážně jsi připravená stejně dobře jako Etzli nebo Revel?“

Kousnutí do rtu, podrážděný povzdech, upřený pohled.

„Viděla jsem některá z těch videí. Působivé, ale nic, co by mi nahnalo strach. Jsem jedna ze tří soutěžících, kteří pojedou na čistokrevném fénixovi. Do Zátoky jsem jela, aby si zvykl na řídší vzduch. A Slunečné ostrovy jsem zase navštívila proto, abych mohla trénovat rychlé přechody mezi vodou a zemí. Lidé se zajímali jen o fotky, na nichž ležím na pláži nebo chodím na zápasy v Krosingu, ale každou hodinu, kterou tyhle ukradené záběry nezdokumentovaly, jsem strávila na tréninku. Milý pane, jsem skvěle připravená a každý soupeř, jenž si myslí, že ne, mi jen o to víc pomáhá k vítězství.“

Tlačítka potlesku naplní celou místnost hlukem. Další fanynce nebude o moc víc než dvanáct. Ale svou otázku nekoktá ani se netřese nervozitou. Je soustředěná jako mladá Popeliánka, která právě čerpá cennou lekci od uznávané učitelky.

„Pippo,“ pronese jasným hlasem. „Jak chceš zvládnout Táhlorukého?“

Vážně pokývej hlavou, drž bradu vzhůru, tvář se neohroženě.

„Takže jsi viděla to včerejší ohlášení?“ *Sebevědomý úsměv, zamrskání.* „Myslím, že o Adrianu Fordovi už ví celé Impérium. Je ho teda pořádný kus, že jo?“

Holka přikývne a zazubí se. „Zápasit bych s ním nechtěla.“

Zasměje se. „Já taky ne. Naštěstí, tohle nebude zápas. Je to Dostih. Adrian včera nadělal pořádný hluk, ale nesmíme zapomínat, že hrom toho víc nezmuže. Je to jen hluk. Skutečný strach je třeba mít před bleskem. Už jsi někdy viděla pořádnou bouři na pláni?“ Dívka přikyvuje. „Vždycky nejdřív spatříš blesk a pak teprve uslyšíš hrom. A přesně takhle já se vypořádám s Táhlorukým. Vyrazím vpřed a nebudu se ohlížet. Budu daleko a on bude tím hromobitím, co se táhne za mnou.“

Dívka přikyvuje, jako by i ona byla tím bleskem.